

sandtstaber i Kina og Japan. Den danske Handelsstand har vel i de senere Aar noget udvidet sin Virksomhed i de østasiatiske Farvande, men det danske Flag har dog i 1873 kun været repræsenteret der af 2 Dampskibe til en samlet Dregtighed af c. 1,450 Tons og af 18 Seilskibe af en samlet Dregtighed af c. 5,600 Tons. Udgifterne til en diplomatisk Repræsentant, selv kun med en mindre Rang, med en Sekretær og en Tolk, kunne derimod ikke anslaaes ringere end alene til Bager c. 80,000 Kroner for hvert Gesandtskabs Vedkommende, medens der slet ikke er taget Hensyn til de Udgifter, som ville medgaa til Rejseomkostninger, til Tilveiebringelse af Boliger, til Pensioner m. m."

Med Skrivelsen fulgte endel Afteer i Sagen, hvorefter følgende: Under 27de Juni f. A. androg den samlede Bestyrelse for det store nordiske Telegrafseelskab, (de Herre Rietgen, Broberg, Selland, Holmblad, Melchior, Sid og Lobiesen), om, at der maatte blive oprettet en stadig Repræsentation i Kina og Japan, under hvis Auspicer Seelskabets Forhold til de derværende Mynigheder efterhaanden kunde udvikle og befeste sig uden Fare for at blive tilfjedesat for Interessener, som ere vort Land fremmede, maaske endog fjendtlige. Subsidiært andrages om Udsendelsen i en muligt nær Fremtid af en overordentlig Mission. Andragendet motiveres yderligere ved en Udtalelse om, at flere af de danske Konsuler derved ere udfikede til at forvalte de dem betroede Tillidshverv. Andragendet støttes, ogsaa hvad det sidst berørte Forhold angaar, af Grossererseelskabets Komite ved Skrivelse af 16de Juli og af Odense Handelsforening, der ved Skrivelse af 5te August udtaler, at en Repræsentation i Kina og Japan utvivlsomt vilde blive af største Betydning for vort Lands merkantile og maritime Interessener. Efter det ny Ministeriums Dannelse støtter Indenrigsministeriet under 17de Juli varmt Andragendet om en stadig diplomatisk Repræsentation i Kina og Japan. I Skrivelser af 6te og 8de August udtaler Indenrigsministeriet overfor Grossererseelskabets Komite sin Forundring over, at denne, paa hvis Indstilling Konsulaterne besættes, har tiltraadt den ubeviste Klage over Konsulernes Embedsforøvelse, og anmoder Odense Handelsforening om at oplyse, hvor stort et Antal Skibe fra Odense der er beskæftiget i Fart i de østasiatiske Farvande, og i hvilken Udstrækning der fra Odense drives Handelsomsætning med Kina og Japan. Efter denne Ministeriets Optraeden ere Klagerne over Konsulernes væsentlig blevne modificerede, medens Odense Handelsforening ikke har kunnet hævde Byens maritime Interesse i de kinesiske Farvande, og den afgjørende Veget er lagt paa Telegrafseelskabets Interesse i en saadan diplomatisk Repræsentation, idet dog Bestyrelsen for Dampskibeelskabet „Rijsbenhavn" i Skrivelse af 19de September ansvører, at Seelskabet allerede har eet Skib og snart faar to i de østasiatiske Farvande, og Bestyrelsen for „Seil- og Dampskibeelskabet af 1873" meddeler under 28de September, at dette Seelskab har 7 og venter at faae flere Skibe beskæftigede i hine Egne.

Det maa herefter erkendes, at Indenrigsministeriet med Rette har vægret sig ved at etablere en stadig Repræsentation i Kina og Japan af Hensyn til Skibsfartens nuværende Interessener, der synes at være betryggende ordnede ved Traktaten af 13de Juli 1863. Ved Overveelsen af, hvorvidt et overordentligt Gesandtskab burde udsendes, har det saaledes væsentlig kun kunnet dreie sig om Telegrafseelskabets Interesse i Sagen; med Hensyn dertil skal man henvisse til den Fremstilling, der er bleven Thinget meddelt. Seelskabet har villet benytte et efter dets Mening gunstigt Dieblis til at faae den første Landledning anlagt i Kina imellem Foochow og Amoy, hvortil en Vicekongen havde opfordret, men hvorfor man ønskede at opnaa Rejserens Tilladelse gennem et officielt Gesandtskab og derved tillige erhverve Anerkjendelse for de hidtil anlagte Søledninger. Dette kan vist være en Sag af stor Betydning for Seelskabet; men man maa i høi Grad betvivle, at et saadant Ønske kan være tilstrækkeligt Motiv for Staten til at optræde til Fordel for et Seelskab, der dog kun er privat, men som derved kan tillægges en international Betydning, som det ikke har eller bør have. Det kan ikke negtes, at Staten udsætter sig for at blive paahyrdet en vis moralsk Garanti for Opfyldelsen af et privat Seelskabs Forpligtelser, hvis Fordringer i fremmed Land Staten saaledes har gjort sig til Ddsfører for. Fra denne Side betraget maatte man altsaa bestemt have misbilliget den gjorte Foranstaltning, som heller ikke kan motiveres ved, at Statskassen selv er Aktionær eller at Seelskabets Virksomhed har havt en gavnlig Indflydelse for de danske Stats-Telegrafindtægter. Noget anderledes stiller Sagen sig derimod, naar den ses fra det danske Pengemarkeds Standpunkt. Det maa utvivlsomt i høi Grad beklages, at et Foretagende, der i sin Plan maa antages at have været baseret paa et mere udstrakt Pengemarked, ikke har været istand til at vinde et saadant bredere Grundlag at hvile paa, men i den Henseende væsentligst er blevet indskrænket til vore egne snevrere Forhold. Naar af en Kapital paa 27 Millioner Kr. i et industrielt — om end nok saa smukt, saa dog risikabelt — Foretagende tilbels i fjerne Egne 21 Millioner befinde sig paa danske Hænder, saa vil enhver betydelig Kursforandring af Seelskabets Aktier gribe føleligt ind i det danske Pengemarkeds Tilstand i Almindelighed; denne Erfaring er allerede tilstrækkelig gjort for Telegrafseelskabets Vedkommende og vilde selvfølgelig blive endnu føleligere, dersom Seelskabets hele Stilling